

Den sabbade kvinnorollen

För åtta år sedan gjorde forskare vid "Wharton School of Business" vid "University of Pennsylvania" en studie med material från den stora nordamerikanska *General Social Survey*, som håller koll på USA:s sociala tillstånd alltsedan 1972. Resultatet publicerades i "American Economic Journal": *The paradox of Declining Female Happiness*. Titeln säger det mesta.

En svensk studie av 14.000 självmordsförsök från år 2005 visade att antalet självmord i Sverige går stadigt nedåt, utom för en grupp: unga kvinnor. Där hade självmordsförsöken ökat.

<http://www.gp.se/nyheter/sverige/olyckliga-unga-s%C3%B6ker-inte-hj%C3%A4lp-1.1217465>
År 2013 rapporterade Socialstyrelsen att 21 procent av Sveriges kvinnor mellan 18 och 24 år mådde så dåligt att de använde psykofarmaka eller uppsökte psykiatrisk vård. För unga män var motsvarande siffra sju procent.

Vetenskapliga och inte fullt så vetenskapliga rapporter brukar, när de undersöker hur lyckliga och harmoniska svenska och västerländska kvinnor är, komma fram till samma resultat, nämligen att kvinnorna varken är lyckliga eller särskilt harmoniska. En undersökning jag hittat visar dock att både kvinnor och män, i synnerhet de yngre, muntras upp av att shoppa, vilket är frestande att tolka som ett slags tröstbeteende. Eller som Nordeas privatekonom Ingela Gabrielsson sa: *En flykt från verkligheten*.

<http://www.expressen.se/halsoliv/shoppa-gor-svenskar-glada-och-lyckliga/>

Medan mätresultaten är ganska tydliga, är förklaringarna mer svävande. Kort sagt, forskarna vet inte varför inte kvinnors lycka stiger, i takt med att hälsan och välbefindandet förbättras. Den vanligaste förklaringen är att det ställs allt högre krav. Dagens kvinnor ska inte bara vara attraktiva utan också klara yrkeskarriären. Stress gör dem olyckliga.

Inte heller jag vet varför svenska kvinnor inte är själaglada, men det är frestande att spekulera längs lite andra linjer än forskarna brukar våga sig på. Utgångspunkten är att det

finns biologiska och kulturella anvisningar för hur kvinnor (liksom män) ska vara – resultatet av många tusen års utveckling. Det postmoderna samhället är bara det senaste ögonblicket i den mänskliga existensen. Jag kan tänka mig att vissa av postmodernitetens roller helt enkelt krockar med biologi och innöta traditioner. I samhällsdebatten är detta en ickefråga. Vår tids opinionsbildare har ingenting till övers för kvinnans natur (ja, jag vet att det låter mossigt med "kvinnans natur" men det finns en sådan, liksom det givetvis finns en "mannens natur").

Vår tids största misstag, inte bara när det gäller kvinnorollen utan generellt, är *inversionen*. Medan modernismens credo var *Skit i traditionerna*, så kan postmodernismens formuleras som *Gör tvärtom!* Istället för att satsa på det som majoriteten står för, det vill säga det normala och reguljära, satsar postmodernismen på minoritetsintressen. Diskuterar vi könsroller, gäller det givetvis inte bara kvinnorna. Så här beskrivs en man som bejakat postmodernismens möjligheter och snickrat ihop en alternativ kvinnomanlig identitet: <https://www.flashback.org/p43853159>

Min före detta söderhipster var jättegullig, frånskild med barn. Intresserad av biodynamiskt odlade grönsaker, Simone de Beauvoir, Caitlin Moran och knyppling, samtidigt som han hejade på Hammarby.

Snygg på ytan med rockabillyfrilla och tatueringar, men inuti som en femåring. Sexuellt var det en katastrof. Han var väl insatt i feministisk teori och genus och väldigt mån om att jag som kvinna skulle känna mig tillfreds med allt. Jag vill inte ha nåt nervöst mähä som inte kan slappna av i rädsla för att jag ska bli "kränkt" bara för att han råkar vilja knulla. Det var så sjukt avtändande när han knappt kom för att "hans orgasm inte var så viktig". Jag klarade inte av det till slut.

Tillvaron i alla hittills kända samhällsbildningar är ordnad i *det reguljära*, som ska bejakas, och *det avvikande*, det främmande som ska bekämpas, eller möjligen får finnas så länge det inte kommer andra till skada. Vårt postmoderna samhälle har traskat rätt ut i vildmarken genom att hävda att allt är lika rätt och legitimt. Utifrån det som självklart bör gälla vid allmänna val och inför en domstol, nämligen att alla människor har lika värde, påstås att alla människor är lika och utbytbara mot varandra. Det gäller till och med för det mest biologiskt motiverade av allt som människor ägnar sig åt, att ha samlag. Den postmoderna regelboken säger att kvinnor kan axla manliga roller och män kvinnliga – och det bara är fördomar som skiljer ut homosexualiteten som något annat än en av flera varianter. Som man kan läsa på Wikipedia i en översikt som är lika tillkrånglad och distanslös, som den är pretentiös: https://sv.wikipedia.org/wiki/Feministisk_vetenskapsteori

De praktiska implikationerna av feministisk postmodernistisk vetenskapskritik blir att vi måste försöka upphäva de dikotomier som upprätthåller skillnader mellan könen och mellan andra grupper.

Det biologiska argumentet är att apor och en del andra djur också ägnar sig åt homosexualitet. Självklarheten som har tappats bort är att sex handlar om fortplantning. Homosex har inte med barnalstring att göra. Det är alltså en *avvikelse*, som mer eller mindre frekvent förekommer också hos andra djur än människan.

Vår tids stora sexuella fråga borde inte handla om sexuella preferenser, lika lite som om kvinnors rätt till abort. Den fråga som borde inta en förstaplats i debatten är att kvinnorna inte föder tillräckligt många barn. Den obevekliga demografiska konsekvensen är att den västerländska civilisationen på inte särskilt lång sikt alls, utrotar sig själv. Ett samhällsideal och en debatt som i det prekära läget får som konsekvens att det inte föds fler utan färre barn är inversiv och därmed också patologisk.

Nå, det kanske inte spelar så stor roll, när likhetsdogmen råder? Det finns gott om människor på jordklotet, egentligen alldeles för många. Om västerlänningarna tar kål på sig själva är det väl en god gärning, ur miljösynpunkt? Jodå, med det tillägget att om vi inte anser oss ha något egenintresse att försvara, är mänsklighetens optimala miljöinsats att utrota sig själv.

Också vår postmoderna version av välfärdssamhället är patologisk. Den ursprungliga och sunda tanken var att bygga upp ett statligt försäkringssystem, så att medborgarna i livets djupaste dalar och brantaste uppförsbackar kunde få en utsträckt hand från samhället. Men det svenska lagomfolkets lagomledare lyckades inte åstadkomma någon lagomlösning utan byggde upp en expansiv välfärdsindustri, där alltför många medborgares skam över att vara bidragstagare försvunnit och där funktionärerna, för att inte förlora jobbet, strävar efter att göra de hjälpsökande permanent bidragsberoende. Resultatet är att Sverige har fått ett stort antal kravfyllda och osjälvständiga medborgare. En snabbt växande underklass är dessutom farligt missnöjd: invandrarna.

Det postmoderna samhället nöjer sig inte med att hjälpa utan premierar svaghet. Det gäller inte bara på individnivå, utan också för företag, i synnerhet på EU-nivå för lantbruken. För att överleva är merparten av de Sveriges bondgårdar beroende av ett mycket komplicerat bidragssystem. Den som tror att denna postmoderna inversion på sikt är livskraftig, har ingen verklighetsförankring.

Den inversiva logiken är så djupt förankrad, att det till och med blivit en viktig angelägenhet för etablissemangen att tåga med i Prideparader, moralupplösningens mest hyllade manifestation. Ett annat exempel inom samma genre: På svenska skolgårdar är hård sminkning och erotiskt utmanande kläder ett inte ovanligt ideal också bland prepubertala flickor. Samtidigt som pedofili är ett mer oförlåtligt brott än det någonsin tidigare varit, tillåts de unga flickorna fritt marknadsföra sin spirande sexualitet – i skolan.

Motsatsparet *Madonnan och horan* hör visserligen mest hemma i katolska länder, men är relevant också för Sverige. Det allt vanligare skällsordet "hora" är lika skändande som det

alltid varit. Det hindrar inte att madonnan försvunnit ut i periferin. Horan behärskar scenen. Normförvirringen tränger djupt ner i vardagen. I ett mail till mig skriver en kvinna:

Som bofast på ett populärt turistmål noterar jag så här i semestertider med förundran turisternas kulturella uttryckssätt, sådana de manifesterar sig på det pyttelilla, trånga snus-Konsum, där man måste dra in magen och hålla andan för att över huvud taget kunna pressa sig fram och slita åt sig lite mat. En dag ser jag två tjejer i 15-16-årsåldern på Konsum. Den ena hyfsat klädd. Den andra med ett linne eller dylikt på överkroppen. Nedtill endast stringtrosor med ett snöre mellan skinkorna. Skinkorna framförs alltså nakna i full frihet bland matdiskarna.

I de flesta samhällsbildningar, såväl historiskt som i nutid, klär sig kvinnor neutralt och sedesamt när de lämnar hemmet. Det var inte länge sedan också svenska kvinnor täckte sitt hår på offentliga platser. Anledningen är att sexuella utspel i offentligheten är destruktiva. Människan är ett djur med driften ständigt påslagen, vilket gör det nödvändigt att kontrollera den. Driften skall paketeras och placeras på en undanskymd plats, för att plockas fram vid rätt tillfälle.

Det som historiskt och geografiskt är vanligast är att en kvinna sparar de erotiska utspelen för den man hon är gift med, och då företrädesvis för tillfällena när de är ensamma. I vissa muslimska länder är denna uppdelning extrem. Kvinnor, som inte ens får visa nästippen i offentligheten kan hemma, för sin man, frossa i erotiska utspel. Det vore dem fjärran att, som många svenska kvinnor gör, klä sig i mjukisbrallor och skräpkläder på hemmaplan. Att vara sexuellt utmanande i offentligheten men vardagstrist i det privata skulle tolkas som att de värderade sina egna män lägre än främmande män.

Feministerna kör ner i det motsatta diket. De bekämpar inte bara mannen och den manliga blicken utan de mest extrema är till och med upprörda över mänsklighetens indelning i två kön. I olika sammanhang har jag markerat att jag tycker dessa ideologiserade och avsexualiserade kvinnor, med kulturkoftorna som en i medierna mycket synlig förtrupp, är praktfullt snurriga. Det handlar inte om min förlegade kvinnosyn. Jag har varken problem med att utföra traditionella kvinnosysslor eller svårt för kvinnliga ledare. Dessutom, om jag skulle lista de tio personer som jag intellektuellt har störst utbyte av, skulle det hamna fler kvinnor än män på den listan.

Men det är det personliga, för att inte skriva privata. När jag ser på det postmoderna samhällets utbud av mer eller mindre accepterade kvinnoroller, skär det sig totalt. Opinionsbildande svenska kvinnor har helt enkelt spårat ur. Här finns *aktivisterna* – de som gärna uppsöker allmänna platser och i megafoner skriker ut sin förtrytelse över manssamhället. Här finns förskolornas *könsförnekare*, som ivrar för en hen-kultur. I borgerlighetens övre åldersskikt härjar *kulturkoftorna*, oändligt empatiska med alla lidande människor runt om i världen: *Ta hit dem, låt oss ta hand om dem och en och annan kan vi kanske locka med ner i sänghalmen!* Så kommer hela skocken: *De rasifierade*, som ivrar för

minoritetsrasismens legitimering, *genusforskarna* som bekämpar vetenskap som en patriarkatets härskarteknik, *särartsfeministerna*, *likhetsfeministerna*, *radikalfeministerna*, *anarkafeministerna* – andra feminister, som *livmoderfeministerna*, inte att förglömma.

Svenska män och kvinnor har hunnit långt med att bygga upp ett samhälle, där de själva inte kommer att vilja leva. Inte heller skulle de vilja lämna över det till sina barn, om de bara förstod konsekvenserna av det som de håller på med. Det var förmodligen Lenin som myntade begreppet **nyttig idiot** för de medborgare som, utan att se konsekvenserna av sina egna handlingar, ivrigt bejakade maktelitens propaganda. Inom det svenska maktskiktet trängs de nyttiga idioterna med varandra.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/08/11/den-sabbade-kvinnorollen/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.